

DOCUMENT DE SÍNTESI GT3

GRUP D'INTERCANVI I ELABORACIÓ – GIE

1. INTRODUCCIÓ

1.1. Catàstrofe Social

2. L'ESPAI GIE. LA SEVA ESPECIFICITAT

3. DISSENY DEL GIE

4. CLIMA EMOCIONAL I TREBALL GIE

5. PER L'HUMANITZACIÓ DE LA SOCIETAT

6. GRUP PROMOTOR

7. MEMBRES DEL GRUP

GRUP 3. GRUP D'INTERCANVI I ELABORACIÓ – GIE

1. INTRODUCCIÓ

Catàstrofe social

A l'inici, la idea del Grup de Intercanvi i Elaboració va sorgir d'una manera natural enmig del malestar d'una època i de la necessitat d'organitzar-nos per poder cuidar-nos i aportar al Congrés de la Fundació la descripció d'una experiència.

Va gestar-se en la capacitat de comunicar-nos dolor i des de la responsabilitat que tenim com a professionals de la SM de crear espais i experiències que permetin oxigenació i alleujament del dolor.

Hi ha un dolor general, un desànim profund que impregna les nostres estructures socials i que fa que no ens podem mirar uns als altres. La idea del GIE va gestar-se davant el sofriment i el malestar, especialment dels joves, davant l'atur, la incertesa i el no vislumbrar condicions per desenvolupar allò al que han dedicat molts anys de la seva vida.

Va aparèixer quan en les primeres reunions preparatòries del que serà el 5è. Congrés, vàrem sentir la necessitat de crear un espai ampli de participació, per compartir i reflexionar, i no només amb experts sinó amb persones afectades per la situació. Necessitàvem parlar amb joves, amb professionals de diferents disciplines i en general, amb persones que en la seva feina o en la seva situació d'atur podèssin sentir que teníem un grup de pertinença per pensar aquestes dificultats junts.

El Comitè Organitzador va estar d'acord en que el tercer grup de treball fos d'aquestes característiques i vàrem crear el Grup Promotor que ens hem anat reunint periòdicament, especialment al inici, per poder conduir el procés. El nom GIE (Grup d'Intercanvi i Elaboració) pensat de caràcter provisional s'ha constituït en substantiu, com diu en J. M. Armengou, ja que no hem volgut canviar-li el nom.

D'altra banda, a més del malestar personal i social que movia a la creació d'aquest espai de treball, un altre motor del GIE ha estat la constatació de que ens falten instruments teòrics i experiencials pel que anomenem DEMOCRÀCIA PARTICIPATIVA.

Necessitem dotar-nos d'entrenament dels individus per la tasca de governabilitat, de pensament col·lectiu, de capacitat per l'acció sostinguda i coherent. (Els elements de contagi, volubilitat, variació de parer, immobilisme o tendència a l'acció immediata ens son molt coneguts i ens qüestionen).

2. L'ESPAI GIE. LA SEVA ESPECIFICITAT

En els esdeveniments socials dels darrers anys s'han impulsat nombrosos grups que s'han organitzat des de la necessitat social de reunir-nos i treballar junts per impulsar el que anomenem democràcia participativa, és a dir sortir de la passivitat en el que la política convencional ha col·locat als ciutadans.

El moviment del 15 M, els indignats, els moviments de desobediència civil i econòmica, la plataforma antidesnonaments amb Ada Colau, els iaioflautes, l'ocupació d'espais públics i l'organització d'horts urbans en son alguns dels molts exemples d'aquest ampli moviment social d'autorganització grupal. Més actualment dos emergents Procés Constituent, promogut per Teresa Forcades i Arcadi Oliveras i Plataforma pel Parlament Ciutadà amb Itziar González en son exponents d'aquesta necessitat de creació d'espais de pensament col·lectiu.

Com a professionals de Salut Mental no podem quedar al marge d'aquest moviment saludable i n'hem d'aprendre d'aquesta capacitat de mobilització, al mateix temps que hem de poder aportar coneixement de la nostra experiència.

Es freqüent que hi hagi un interès important i que decaigui amb les vicissituds que pateix un grup: compromís dels participants, irregularitat en l'assistència, conflictes de lideratge, malestar de no ser prou tingut en compte i d'altres components emocionals que propicien la no perdurabilitat dels grups. Si el grup pot comptar amb una bona organització grupal, un bon mètode de treball, uns objectius assumibles i assolibles, amb lideratges intel·ligents amb una perspectiva del propi funcionament grupal, o també quan el malestar és molt punyent, es manté viu l'interès pel treball grupal.

3. DISSENY DEL GIE

El GIE està dissenyat com un grup que ha de fer lloc a l'expressió de les emocions, que sigui capaç de respectar cada opinió, de resistir el desànim i la desesperació, de mantenir capacitat de lluita, malgrat les dificultats que apareixeran. De no cremar-se i tenir ganes de continuar treballant, per tant de la sostenibilitat de la proposta.

S'ha pensat en tandes de 10 sessions de treball. Després, una part del grup continua durant un temps (dos anys) i la resta descansa.

La convocatòria es fa a través dels medis convencionals de la Fundació, però el que posem en marxa, majoritàriament és la informació de proximitat.

Es crea un primer Grup Promotor que es reuneix abans de l'estiu en dos o tres ocasions, que s'amplia després i que crea àmbits de difusió.

Les primeres idees son les de:

- 1- Reunir un grup ampli de persones (30-50) de diverses edats, professions, situacions laborals i vitals que es puguin comprometre a un treball comú. L'espai de reunió és al COMB (Col·legi Oficial de Metges de Barcelona) que cedeix una sala gran.
- 2- Aquest treball consisteix en 10 sessions de treball de 2 hores i elaboració de propostes pel Congrés i en la creació d'un projecte per dos anys que sostingui una acció cap a fora. Es proposa ja un calendari de reunions de Novembre-12 a Maig-13.
- 3- La idea és que aquesta experiència pugui ser reconfortant pels participants i ens permeti de veure com funciona un grup d'aquestes característiques. Hi ha un element de recerca per tal de comprendre millor quines son les dificultats i capacitats d'un grup d'aquestes característiques i la viabilitat de la seva expansió posterior..
- 4- Aprofundir en la idea de preparar-nos pel que anomenem democràcia participativa.
- 5- Reconfortar-nos.

El mètode de treball consisteix en obrir un espai de participació lliure dels membres i també la proposta d'algunes metàfores que havien aparegut a les reunions prèvies del Grup Promotor i que podessin afavorir el pensament, les ocurrències i l'evocació en els participants.

La idea era que a més de resultar una experiència reconfortant o d'ajuda podéssim crear pensament en el grup i portar-lo al Congrés, així com la creació d'un espai de treball continuat durant dos anys per portar a terme un projecte de treball que apareixes en el transcurs del propi treball GIE.

Dificultats inicials. En la convocatòria inicial es varen apuntar unes 50 persones, de les quals alguna no ha vingut mai, d'altres a alguna sessió i d'altres alguns dies, mentre que hi ha un nucli al voltant de vint persones que assisteixen amb regularitat amb una mitjana de 24 persones (34, 30, 25, 25, 25, 24, 19, 19, 19, 19). Posteriorment a l'inici s'han anat incorporant més persones fins a 67. Aquest tema és important ja que als organitzadors ens fa pensar, si potser, un grup d'aquestes característiques, de treball

continuat en el temps, necessita d'un coixí fluctuant que envolti al grup més compromès.

Metàfores inicials. Les metàfores que inicialment es van plantejar:

Buit

Xapapote

Catàstrofe. Casa de tots

han inspirat el pensament del grup inicialment.

El buit, en mig de la sobresaturació, obrint possibilitats noves. En relació amb espais desolats en el mig de la ciutat, fruit de l'abandó en la marxa dels especuladors cap a d'altres destins. Aquests espais i els buits legals corresponents ofereixen un espai per l'acció que estem contemplant des del GIE (com s'ha fet en d'altres iniciatives veïnals). També com a lloc "reconquerit" per l'expressió del nostre pensament i la nostra creativitat. Des de l'espai "speak corner" a espais de representació dramàtica o dins d'una idea itinerant, des de la més minimalista "Caminar junts" a la "Ruta de la Indecència" amb elements de denúncia per exemple front a la ingerència de la indústria farmacèutica amb temes sanitaris i de (de)formació pels professionals.

Calia un treball de detecció del malestar i de com aquest desànim enganxós, sense olor ni color se'ns cola en l'ànima. Cal que l'identifiquem. Cal que ens adonem de com estem a una guerra a on les bombes son inaudibles però la seva capacitat deflagratòria té efectes devastadors sobre la nostra identitat, les nostres idees i la creença en el que fem.

Vàrem proposar algunes metàfores per l'inici del treball. Una era el vertit del "Prestige" a la costa gallega i el "Xapapote". La idea és de quan va haver la catàstrofe ecològica i van venir més de 10000 voluntaris, que inclús amb les mans amb guants el podien anar retirant. A diferència del vertit amb quitrà negre, grumós, pestilent, invassiu i mortal per la vida al mar i a les platges, aquest xapapote de la gran contaminació actual, dels vertits tòxics de desesperança, impotència, corrupció, cinisme, indecència, humiliació, violència, no s'ensuma ni es veu. Incolor i inodor però letal.

Aquesta és una dificultat addicional per a poder-nos desembarassar, d'aquests tòxics emocionals corrosius del bon humor i de l'alegria dels humans.

Necessitem dotar-nos d'eines per la detecció i neteja d'aquests grans contaminants i contaminadors (banca, polítics corruptes, pràctiques sanitàries interessades...) per a poder netejar i esbandir aquesta toxicitat emocional i crear condicions per una vida digna per les persones.

La Casa de Tots com a expressió d'un lloc d'abric, de companya solidària i reanimadora front a l'adversitat. Una altra metàfora inicial va ser aportada per una persona del grup que ha viscut situacions de catàstrofe natural. "La casa de tots" és un espai que les persones necessiten després d'una catàstrofe en la que han perdut casa seva. No necessiten una casa. Necessiten una casa en comú amb els altres que també l'han perduda.

Aquest espai GIE era com la casa de tots.

"La casa de la paraula" una altra metàfora aportada al grup en la que s'explica que una tribu indígena a Mali tenen una casa amb un sostre baix a on es reuneixen per deliberar. L'alçada de l'habitable no permet posar-se dret en un accés de vehemència, la qual cosa permet la modulació expressiva i evita la violència.

En el grup han aparegut narratives proposades a partir dels morts (suïcidis) que ja tenim en aquesta guerra. La idea d'una obra de teatre es comença a gestar en el grup. En ella, un mag amb poders de fer invisibles als personatges s'està preparant. Preparant per tractar temes actuals i del passat. El tema de "los desaparecidos" fent referència a la dictadura argentina i les seves catastròfiques conseqüències i també als suïcidis en relació als desnonaments, que, en contrast, ens interpel·len dramàticament.

També ha hagut lloc pel prodigi . Un membre del grup va trobar rovellons al mig del carrer a Barcelona. Necessitem que pugui aparèixer el que era impensable, el que no estava previst.

Aquestes son algunes de les qüestions aparegudes per la creativitat del grup, es a dir, de les persones que en formem part quan ens trobem junts.

4. CLIMA EMOCIONAL I TREBALL GIE

En les primeres reunions ha estat expressada de manera franca l'alegria de trobar-se inclòs en el grup, per part dels participants.

S'ha expressat una necessitat gran de compartir malestar, de la gran indignació que sentíem respecte al tracte rebut per part dels polítics i l'espoli general del que hem estat víctimes. En els més joves del grup, tal vegada el malestar era més evident. Expressen que no volen ser una generació perduda o creuen que cal anar a la denúncia i al processament judicial dels culpables i els corruptes.

Es parla de si el que és més urgent és la diferenciació entre els "bons" i els "dolents" i crear possibilitats de denúncia, de lluita i defensa front a aquesta situació.

Es fa evident una certa distància entre el posicionament dels professionals de SM que admeten més una responsabilitat individual en la situació de crisi, de cada persona per la pròpia cobdícia, o la falta de realisme, o el deixar-nos enganyar i la posició d'altres membres del grup que s'expressen més en termes de que això, sentir-nos responsables d'una realitat que no ha estat en les nostres mans modificar, ens afebleix i permet que se'n abusi dels ciutadans, a sobre, fent-nos sentir culpables.

La situació respecte al increment dels suïcidis en general, i en particular als vinculats als temes de desnonaments, mobilitza molt de malestar al grup.

En el grup hi ha persones que des del primer moment o en les sessions següents s'incorporen al grup que son argentins i també de Brasil.

Els suïcidis i "los desaparecidos" obren un camí de malestar profund amb comparacions històriques i polítiques amb situacions viscudes a l'Argentina. La tragèdia de "los desaparecidos" apareix com a argument d'una obra de teatre per portar al Congrés, tot i que després es produeix una desaparició en el propi grup d'aquestes persones, que crea un efecte de dramatització en el propi grup de la tragèdia dels "desaparecidos".

Això incrementa un malestar creixent, que porta a la idea de si podem portar això al congrés. Apareixen moltes idees que van des de l'ocupació d'espai públic dins o fora dels ordenaments municipals per la cessió d'espai públic, de caminar en grup amb una intenció comunicativa, mirant-nos als ulls amb les persones que ens trobem, de crear la ruta de la indecència, d'ocupar l'edifici de la Borsa , de l'speak corner, a d'altres idees com denunciar a polítics o banquers i empresaris corruptes, produir obres de teatre o d'altres formes comunicatives, performances, obres artístiques, ...

En la sessió cinquena apareix un canvi, a ón el malestar l'expressa una persona que connecta la situació actual amb elements de la nostra història no resolts. Diu "Cóm podem resoldre això d'ara si encara tenim morts enterrats a les cunetes?" Es crea un profund malestar. El pes de les històries no resoltes. Es parlen del processos amb d'altres països, França, Argentina, Espanya. De la necessitat de donar espai a això i quan la coordinadora aposta per un treball minimalista, un membre del grup proposa de crear un document per les bases d'un país nou.

Veiem uns fragments de la sessió

Isabel - *Vivim en un país que, fa molts anys, fa 70 anys que arrossega una catàstrofe social. Vivim en un país on no s'ha condemnat mai realment el Franquisme i on no ha canviat res.*

Ha vingut la democràcia i ens estan governant els néts dels franquistes. Això no seria un problema si aquestes persones haguessin fet acte de constricció i haguessin dit: "els meus avis van ser uns criminals però jo no ho sóc i jo no em vull beneficiar de tots els robatoris que van fer".

Fins a quin punt nosaltres estem vivint ignorant això? Quan ÉS UN ESCÀNDOL! A la resta del món, tu com advocada ho saps, és un escàndol el que està passant a l'Estat espanyol, és un escàndol que encara tinguem gent a les cunetes. ENTERRADES! En el s. XXI! En un país que diu que és modern!! Hi ha moltes persones que no han pogut recuperar el cadàver dels seus familiars! Per mi és una de les bases fortes, per les quals, aquest país no tira endavant! I això s'ha de parlar CLARAMENT. Perquè hi ha CENSURA! No ens deixen parlar-ho! "És que fa 70 i pico d'anys!" – "Què vols dir 70 i pico d'anys??" NOSALTRES SOM UNA SOCIETAT MALALTA. Hem d'atacar per aquí!! Penseu que aquest any serà una vergonya perquè a partir de primavera s'obre la causa a Buenos Aires de la querella d'Argentina al Franquisme (que nosaltres aquí vam jutjar a Pinochet i a Videla però ¿com podríem jutjar a Franco si la gent que hi ha al tribunal suprem son alguns dels jutges que estaven al Tribunal de Orden Público Franquista?). Aquests jutges estan al tribunal suprem i no han fet acte de constricció. No es va fer depuració i nosaltres... quina és la nostra responsabilitat com a professionals que juguen aquest joc d'ignorar tot això? Com podem permetre que hi hagi persones que els hi van matar als seus pares i estan al nostre costat avis que s'estan morint i nosaltres "bueno, somos modernos, hay otras cosas de las que hablar!!!" Sabeu què? Tot està relacionat!! Nosaltres, hem de mirar-nos a nosaltres mateixos i veure com podem viure en un país on hi ha una catàstrofe social?! Un país on la segona república va ser el únic sistema polític que va intentar modernitzar el país per a que aquest país fos com és França, com és Alemanya... Bé... teníem lleis fortes i teníem quatre banquers que l'exèrcit els va ajudar.

Vull dir, ja tenim prou amb nosaltres mateixos..." ..

El que vull dir és que si som honestos amb nosaltres mateixos podem trobar moltes coses. " ..

Poc després, un altre membre del grup parla

Lara- *Hi ha un tema que se m'ha quedat molt agafat. Quan s'ha començat a parlar de l'estat propi i tu has comentat que "No, potser és un tema que al grup no li interessa". Jo tinc una proposta a fer que, si voleu, podem desenvolupar en subgrup. El tema de l'estat propi... mare de Déu! Per mi no és un tema important, és un tema importantíssim o potser lo següent d'importantíssim... és una de les coses que ara mateix tinc molt present a la meva vida perquè, resulta, que s'està parlant de la POSSIBILITAT de crear un estat propi i, val, ja sabem que tot està corrupte, bla, bla, bla... però s'està parlant d'alguna cosa nova. A mi em sona a alguna cosa nova, ALGUNA COSA NOVA: UN PAÍS NOU!! Ja sé que és molt utòpic però potser si tots sabem tant com funcionarien les coses bé doncs podríem fer una proposta país que funcioni bé. No tenim periodistes, economistes, psicòlegs, artistes...?, doncs fem una*

proposta de país nou que a nosaltres ens agradaria amb uns principis bàsics i per presentar! Pensem-m'hi perquè això si que ho podem fer tots....

*Jo proposo això perquè clar! El tema de l'estat propi, val, si, es pot deixar com "que ho gestionin ells!" o "està mal gestionat!!" però, jolin! Si, pel que sigui, arriba aquest moment, hem d'estar "els intel·ligents" i "els que pensem tant" preparats per aquest gran moment i per ocupar-nos d'això o no? Deixarem que també s'ocupin de l'estat nou com els hi surti dels nassos?? Allà si que hem d'estar, quan arribi el moment, al peu del canó. Qui vulgui crear un país nou que vingui amb mi! **Riures de tots.***

Després de l'emergència, gairebé de mèdium del inconscient grupal, de la reclamació de prestar atenció al passat, i amb l'intent de la coordinadora de donar acollida a això, encara que proposant un esforç de fer alguna cosa abastable, assumible, un altra membre (Lara) proposa un treball per pensar un país nou!!!

I a partir d'aquí s'organitza el grup en dos pols que es posen en marxa. Un subgrup per treballar present i passat i l'altre present i futur.

A partir d'aquest moment es posa en marxa un treball polaritzat en dos subgrups i un altre, amb alguns membres dels dos subgrups per tal de redactar el document del espai Plenari. Aquest espai va agafant forma a partir del títol que ens costa de crear i que tractaria de ser un espai de reflexió del propi GIE i no s'activa fins al final de les sessions de treball.

Dels dos subgrups inicials s'activen ràpidament reunions. Cada un d'aquests subgrups té un coordinador (Passat-Memòria Històrica- que va adquirint el títol de "*Deconstruint, Construint, Construint*" amb Anna Miñarro i un altre per l'elaboració d'un "*Decàleg per un país nou*" amb en J. Mª Armengou). Ambdós grups comencen a reunir-se molt activament i a fer particeps al grup gran del seu treball.

En relació al títol que donaria contingut al treball al espai Plenari es van articulant idees que conclouen en un títol que ens resulta una mica estrany: "*Habitant el present: El ressó de la veu dels morts i el "pàlpit" del crit del nounat*". En som conscients que el títol pot crear un cert desconcert i després de buscar traducció adequada a pàlpito – batec, anhel, premonició- finalment ho deixem en "pressentiment". Pressentiment del crit del nounat. El present ampliant-se i en trànsit entre els que ens han precedit i la seva empremta i les coses que necessiten ser tractades i esclarides i reparades i les noves idees per un país nou, un país de tots.

En aquest moment i a partir d'aquí, apareix un sentiment d'incomoditat expressat per dues persones del grup, en el sentit de que no estem donant resposta a la necessitat del moment actual. Com si aquest treball de ressonància al que no ha estat tingut en compte del passat o aquest treball de pensar les condicions bàsiques d'un país nou, deixés de banda necessitats perentòries actuals.

Això juntament amb les absències no explicades en el grup, dona també una càrrega feixuga i una amargura en l'experiència que crec que és imprescindible de viure si realment volem fer contacte amb el malestar real que vivim.

Les següents sessions de GIE es fan notar el pes, pesar, l'amargura de la dificultat, el dolor de les absències, tot i que anem obrint espai per a pensar si es que cal que les coses siguin així. Si tal vegada, hem de comptar amb una esfera de membres, àmplia, que ens té al cap encara que no vingui a les sessions, creant un halo de pensament que envolta i protegeix el nostre treball. Sabem, i molts membres ho han expressat així, que hi ha moltes raons, treballs que han sortit i fan difícil venir, cansament, decepció, en un cas malestar fort per no trobar resposta més idònia al dolor i al malestar experimentat. Però en tots els casos bona disposició cap el que intentem fer en el GIE.

També ha estat interessant un altre fenomen. Persones que han estat intermitents en la seva presència, però que han mostrat un interès alt en el projecte.

És com si penséssim el GIE com una estructura cel·lular, un nucli i un citoplasma, més ampli, amb una membrana que els conté. I que calen totes les estructures. Una de més àmplia i una estructura nuclear que permet entrada i sortida de membres i de idees. Que porta a l'acció les idees que s'articulen en aquest treball nuclear, però que precisen del nutrient citoplasmàtic que l'envolta.

També la idea que apareix en relació als projectes de treball per a dos anys, una de les idees és portar als espais públics, la llavor GIE. Algun tipus d'activitat de suport de les persones front a la situació social que vivim i que puguin operar amb metodologia GIE. És a dir persones de diferents procedències, edats, amb un nombre de sessions limitat amb un projecte de cooperació sostenible a dos anys, i amb un treball que permeti l'expressió de la situació emocional, l'ús de metàfores i la capacitat d'expressar i contenir emocions. Hi ha altres dos projectes que son mantenir el debat pel decàleg d'un país nou amb un grup de treball que es trobi durant dos anys, i un tercer projecte, per pensar encara en relació a poder portar algunes d'aquestes idees a centres d'ensenyament secundari.

Els subgrups continuen treballant i també apareixen malestars, en alguns casos derivats de la limitació que la realitat del espai del Cosmocaixa imposa. Idees molt interessants d'ocupar el espai extern per a convidar als assistents a fer amb les seves mans un exercici amb sorra de deconstrucció i construcció han hagut de suspendre's.

I no obstant, hem continuat treballant intensament.

En la desena sessió i darrera, va venir la Itziar González, arquitecta i urbanista, ex-regidora de l'Ajuntament de Barcelona i conferenciant en el nostre espai plenari. La sorpresa, el prodigi (?), es que va venir acompanyada del seu pare. El professor J. A.

González Casanova, catedràtic de Dret Polític i Teoria de l'Estat a La universitat de Barcelona.

En aquesta reunió un membre del grup va dir que no havia pogut venir a les dues reunions precedents ja que entre d'altres coses que l'havien sol·licitat, qüestions laborals- estaven esperant un fill.

La Itziar va presentar-nos el seu projecte de Plataforma del Parlament Ciutadà, i va explicar algunes de les coincidències amb el nostre projecte. Les metàfores utilitzades per ella estan en relació a la geometria: passar del triangle al cercle. Va estar parlant de l'articulació de molt diverses experiències d'aquestes característiques i la importància d'aquest moment. La conferència que donarà en l'espai plenari GIE és *“Buidar el ple, vorejar el buit. Una nova manera d'estar”*.

El professor González Casanova, entre d'altres coses ens va parlar del Dr. Joan Palet, mort fa uns pocs anys, mestre nostre molt estimat, del qual vam aprendre a treballar amb grups.

En aquest sentit vàrem tornar a sentir-nos en contacte amb el passat i amb el futur, amb el bebè nou i les idees i els projectes nous.

Caldrà veure com sabem articular tota aquesta complexitat per crear realitats consistents que ens portin a la possibilitat real d'una democràcia participativa.

5. PER L'HUMANITZACIÓ DE LA SOCIETAT

No obstant de les dificultats que suposa l'empresa de donar escolta al nostre patiment, necessitem de crear i sostenir espais que ens permetin de ser nosaltres. De tenir llibertat en el pensament i en l'expressió en grup. Sense que sigui un grup terapèutic ni un grup només per l'acció.

Els ciutadans necessitem de dotar-nos d'espais d'intercanvi per preservar la nostra humanitat, especialment en moments difícils, a on per experiència històrica sabem que es perden els elements bàsics del respecte, la dignitat i la igualtat de tots els éssers humans.

Necessitarem crear instruments que ens permetin, al igual que el sextant, la brúixola i l'astrolabi, saber on estem i si anem a bon port. (No parlo de GPS perquè crec que no hem pogut fer encara un mapa dels funcionaments emocionals en els grups, ni per satèl·lit).

Abans de finalitzar, vull agrair a totes les persones que han participat en aquest treball per la seva implicació, la seva capacitat comunicativa, les hores dedicades, que han

estat moltes, el seu entusiasme, la seva creativitat i la seva bona fé. Moltes gràcies a tots.

Àngels Vives Belmonte (en nom del Grup Promotor)

6. GRUP PROMOTOR

Lara Díez
Teresa Galligó
Jordi Marfà Vallverdú
Jordi Marfà Vives
Benedetta Rodhegiero
Àngels Vives

7. MEMBRES DEL GRUP

Alicia Capdevila
Alicia Golijov
Alvaro Armendáriz Lacasa
Àngels Vives Belmonte
Ania Bech
Anna Miñarro
Anna Saperas
Assun Reyes
Benedetta Rodeghiero
Bernat Llaberia
Carmen Marfa
Dani Ulloa
David Clusa Gironella
Diego Quiroga
Edgar Vinyals
Eileen Wieland
Elena Carcelen Garcia
Emma Silvan
Ernest Planes
Fabio Castro Jimenez
Gerard Fisa
Hafsa Chbani
Hector Grimberg
Irina Salzberg Lewintal
Joan Baptista Pont
Jordi Marfà Vallverdú
Jordi Marfà Vives
Jordi Plana
Josep M. Armengou

Júlia Arnó
Julieta Grimberg
Lara Díez
Lavínia Vila
Lourdes Castell Montoliu
Lucía Estrella Serra
Ma. Àngels Piera
Magda Puig
Mercedes Delgado
Montserrat Rigol Fabra
Nadia Tolda
Norma Ros
Nuria Mestre
Olga Fernandez
Paty Blumhofer
Pau Nadal
Pilar Sullá
Ramon Bonvehí
Ricardo Montoya
Roser Cambray
Sandra Pinyol
Santiago Eizaguirre
Santiago Latorre Martínez
Shelly Andrade
Tania López Egea
Teresa Codina Noguera
Teresa Galligó
Teresa Morandi
Xavier Plana
Elena Maggi Sullà
Leandro Carmona Ros
Maria Luz Abad